

Kontoret ligeledes jænner den fornødne Kundskab f. Ets. som Følge af, at de fleste Part-havere i Skibet ere bojatte rundt omkring paa forskellige Steder, henviser Lovforslaget Anmelderne til at vedlægge Bevis fra Dvrigheden paa deres Hjemsted for, at de omspurgte Betingelser foreligge.

Naar den her omhandlede Erklæring er forlangt at skulle være ledsaget af en Af-skrift, er denne til at nedlægge i Distrikts-Registreringskontorets Arkiv, idet, som alt foran Sp. 3395 fremhævet, den Tante, som er gennemgaaende i alle Lovforslagets herhen hørende Bestemmelser til Afvigelse fra Lov 13. Marts 1867 § 9 1°, jfr. § 11, der kun tilsiqter Distrikts-Registreringskontorets Forsyning, er den, at Distrikts-Registreringskontorerne skulle være forsynede med alle de samme Bilag vedrørende Skibe og Rederier i deres Distrikt, som Bureauet selv er det, kun med den mindgaaelige Forskel, at, hvis Bureauet, som i dette Tilfælde, beholder Originalen, maa Kontoret nøjes med den bekræftede Genpart. Hvor Talen derimod er om Breve og Reviser, der tilbageleveres Indsenderen, saasom de i nærværende Paragraf under II og III omhandlede Bilbreve og Adkomstbreve, saa haade Bureauet og Kontoret hvert sin Genpart. For at spare Bureauet for ufornuødent Striveri er det derfor i et sliq Tilfælde paabudt, at Indsenderen skal ledsage Originalen med to Genparter. Bureauet jænvsfører dem, bevidner deres Overensstemmelse med Originalen og beholder saa selv den ene, medens den anden efter fuldbyrdet Registrering sendes som Bilag med Register-Afskriften til Distrikts-Registreringskontoret.

Endelig bemærkes endnu, at det ny Paabud i Paragraffen under II. om, at Bilbreve skulle være affattede efter en af Justitsministeriet godkendt Formular, er begrundet i Trangen til at have Sikkerhed for, at Bilbrevene virkelig meddele alle de Oplysninger, som de efter deres Bestaenhed og Djemed bør indeholde, hvilket ingenlunde altid er Tilfældet med dem, der nu affattes uden en sliq officiel Vejledning.

En betydningssuld Forskel mellem Af-fattelsen af Lov 13. Marts 1867 § 9 og Lovforslaget fremtræder dernæst i Henseende til Paabuddet under III vedrørende Adkomstbrevene. Lov 1867 § 9, 1° stiller ikke nogen almindelig Fordring om Adkomstbrevets Vedlæggelse. Den siger kun, at, hvis Skibet ikke er bygget i den danske Stat, skal Køb-brevet eller andet Dokument, hvorved Skibets Overgang fra fremmed til dansk Eje bevises, vedlægges. For danske Skibes Vedkommende kræves altsaa her ubetinget kun Bilbrevet,

selv om senere en Overdragelse fra første Erhverver maatte have fundet Sted. Men da paa den anden Side Lovens § 7, 4° kræver, at Ejernes eller Ejernes Adkomst skal være registreret, maa den dog være vedlagt, og Forklaringen af Affattelsen maa da naturlig søges i, at første Erhverver forudsættes at lade Skibet registrere, saa at der ikke bliver Spørgsmaal om anden Adkomst til et her i Riget bygget Skib, end Bilbrevet. Men da denne Forudsætning dog ikke altid behøver at slaa til, idet første Erhverver kan have afhændet Skibet strax, inden det endnu er blevet registreret, har Lovforslaget formentlig med Høje forment Reglen derhen, at Adkomstbrevene, for saa vidt saadanne foruden Bilbrevet findes, skulle vedlægges, ledsagede af to Afskrifter.

Men her rejser sig saa det betydningssulde Spørgsmaal om de Fordringer, der maa stilles til disse Adkomstbrevets formelle Udfærdigelse, hvorved vi foreløbig holde os til dem, der ere af dansk Oprindelse.

For saa vidt de bestaa i offentlige Bevidnelser og Attester, saasom Udlæg af Skifteretten, Egttestabsattest m. v., er der intet videre at bemærke om dem. Et Adkomstbrevet et privat Brev i en bestemt Form som f. Ets. et Testamente, vil dettes Godkendelse af Skifteretten ogsaa være tilstrækkelig for Bureauet. Men hvis der nu foreligger et almindeligt privat Overdragelsesbrev paa Skib eller Skibspart, hvilke Fordringer maa saa stilles til det? Det Spørgsmaal opstaar navnlig som Følge af, at Formaalet med Indretningen af Stads- og Pantebrevs-Registrene i nyere Tider er rettet paa at gøre Indtegningen i dem ubetinget retsghldig, saa at den Adkomst, der er registreret som saadan, ved selve Registreringen bliver retsstiftende uden Hensyn til, af hvilke Mangler den monne lide. Derved opnaas i højeste Grad det foran Sp. 3376 fremhævede Gode, at en enkelt bestemt Kendsgerning er afgørende for Ejendoms-Stiftelsen, og Borgeren, som vil vide, om den, der tilbyder ham et Skib, virkelig er Ejer, behøver da kun at forviisne sig om, at han er indtegnat som saadan paa Skibets Register-side. Saa er han ubetinget sikker paa, at han ved at erhverve et Overdragelsesbrev fra den Mand og lade det registrere selv kan blive Ejer.

Men for at dette Gode kan naas for Erhververne, uden at andre udsættes for Faren af hyppige og store Retstrib, bør der da paa den anden Side ogsaa til Mulighedens yderste Grænse vaages over, at Adkomsten, som forelægges, ikke liden af Mangler, der ansægte dens Gylbighed. Saa